

Ráháb – Aki elfogadta a reménységet

Hogyan vájlaszolsz, amikor a remény kopogtat az ajtán?
 "Észsázmazhat-e innen valami já?"

Jeriká a kájnaáitájk vájrosa volt, akik bájlvájnyimájdásba ács gonoszságba sájllyedtek. Lakái ééza legromlottabbak, a leglealcsonyá-tább pogánysáig kávetői voltak... csak azárt álte, hogy káromolják az eget ács tisztáitalanná tegyák a fáldet" (Páitriájk ács práfátájk, 458.

o.). Isten ezt az utas-táist adta Mázesnek: ééŽDe e nápek vájrosaiban, amelyeket áírákságá ad náked az ášr, a te Istened, ne hagyj álni csak egy lelket is, hanem mindenestől vesz-tsd el őket: a Khitheust, az Emoreust, a Kananeust, a Perizeust, a Khivveust ács a Jebuzeust..." (5Máz 20:16-17). Jeriká volt az első erőd, amit Izraelnek be kellett vennie, ha be akart ápní az ágáret fáldjáre. Jeriká ács annak minden lakosa teljes megsemmisálsre á-táletett.

Találkozás a reménysággel: a remény magva

A vájrosban ált

Ráháb, a parájna nő, akinek háza szorosan a masszá-v vájrosfalhoz ápált. Talán fogadázt vezetett, ágy tárték be hozzá a vendágek. Fesztett lenvájszon anyagok előáll-tájsáival is foglalkozott, ezárt tartott rátkíron sok lent, amit a tetőn száttér-tve szájr-tott. Mivel parájna asszony volt, jogosan gondolhatjuk rála, hogy mások lenázták, megvetették, semmibe vették ács kikázásá-tették. Azt mondhatjuk, hogy álete a reménytelenság ács csággéds álete volt. Áletmá dja miatt a jellemén esett csáf foltok maradandák voltak, ács a mai napig megályegzik őt, hiszen csak ágy utalunk rá, hogy ééza parájna Ráháb". Mint Jeriká minden más lakája, ő is hallotta, hogyan vezette nápáot Izrael Istene, ács hogyan biztosá-totta szájukra a győzelmet mindazon nemzetek felett, amelyek kázátt - Egyiptombá valá kivonulásuk utájn - ájthaladtak. Hallották, hogyan vájlt kétté előtták a Váírás-tenger 40 ávvel korábban, ács milyen száírnú csapások sájtották Egyiptomot a kivonulás előtt. Vándorlásuk tártánete ács az ášr csodálatos tettei minden jerikái előtt ismertek voltak (Jáz 2:10). Most, hogy az izraeliták már csak náhájny kilométernyire voltak tőlák, fálténi kezdték áleták.

Az Izrael

Istenárol száá hā-rek hallatájn nagy rettegács tájmadt Jeriká lakosai kázátt; nem akarták alávetni magukat Izrael Istene hatalmáinak. Ášgy tūnik, Ráháb fálelme kááláínbáítt ettől. A beszámolák alapájn olyan Isten kápe rajzolótt ki előtte, akit szeretett volna megismerni. Benne is volt viszont fálsz amiatt, vajon ez az Isten elfogadja-e őt. Ezek a tártánetek a remény magvát hintették el áletábe. Amint ájra ács ájra hallotta a tártáneteket, az Isten iránti vágyakozás egyre erősdátt a szá-váben.

Buzgá vágyát, hogy

Izrael Istenáhez tartozhasson, ott ájthatjuk egyártelműen, amikor a kámek megáorkeztek a vájrosba. Ezek a há-vatlan idegenek veszályt jelentettek Jeriká nápáre, de Ráháb házába fogadta őket annak ellenáre, hogy ezzel kihá-vhatta maga ellen a vájros lakáinak gányoládsáit, dáháá ács gyúláletá.

Amikor a kőmek

betörték házába, bizonyára úgy érezte: ez léte nagy lehetőség, hogy csillapítsa lelkének mályagos vágyakozását, hogy végre tartozhasson valakihez, és szabad-tájt találjon Izrael Istenénél. Amikor tehát a felkelmetes, gyanakvó jerikó katonák beléptek a házába, hogy felkutassák a kőmeket, ő megmondta nekik az igazat: „É...Égy van! Bejötték hozzám a férfiak, de azt sem tudom, honnan voltak. És kimentek e férfiak kapuzárkor a setében; nem tudom, hová mentek...” (4-5. v.).

Vállalta, hogy

elbátja ezeket a kőmeket, má ha ezzel ki is merette a hazáruis vátját.

A reményság bekopogott az ajtaján, és ez a reménytelen ember beengedte.

Megtilthatta

volna ezeknek a férfiaknak, hogy belépjenek a házába. Vagy megragadhatta volna a lehetőséget, hogy elnyerje azok kegyeit, akik megvetették őt; egyszerűen azzal, hogy kiszolgáltatja nekik a kőmeket. De ő inkább vállalkozott arra, hogy információt ad az izraelita férfiaknak. „Égy szét: „É...rettegés fogott el bennünket, és remeg töledek mindenki, aki ez feldőln lakik” (9. v.; Áj prot. ford.).

A jerikó

férfiak és nők halálfelelemben létek, nem volt bátorságuk és bákességgük. Rájábot azonban bátorra, lélekben erőssé és nyugodttá tette a reményság. A reményság hatására megkésrelte azt, amit a tőbbi jerikó lehetetlennek tartott. A reményság megszabadította őt a felelemtől.

A remény magvábál a hit fája sarjad

Rájáb

kinyátotta kezét, és megragadta a k-nálközés lehetőséget, amikor bátran vallást tett hitéről: „É...Tudom, hogy az Ásr néktek adta ezt a fét...” (9. v.). Rájáb engedte, hogy szővőben a remény magvábál az Izrael Istenébe vetett hit fája névekdjék. A reményság bekopogott ajtaján, és a reménytelen lélek belekapaszkodott.

Rájáb a

kévetkezőkőppen bizonyította hitét és reményságát:

- Kényérgét a kőmeknek, hogy esküdjenek meg neki az Ásra, Izrael Istenére - és nem a bálványokra, amelyeket egész életemben

imádkozott. Mint egykor Jákó³b, ő sem engedte el a kőket, amíg meg nem áldják őt. A reményeség erő adott neki, hogy a kővetkező lehetetlen kővel álljon elő: "Én megmentettem az áldottakat, ti is mentsetek meg engem!" Azért tűnt ez lehetetlennek, mert a kőek tudták, hogy Isten parancsa az: Jerikóban senkit sem szabad áldásban hagyni. A reményeség azonban kitartást adott ennek az asszonynak.

- Kővel, hogy mentse meg őt és családját, viláigosan kitűnik, hogy bízott Izrael Istennel szabadulásban. Hitte, hogy Izrael Istene megmenti azokat, akik úgy dőntenek, hogy meg akarnak menekülni. Ez a remény adott neki bátorságot ahhoz, hogy mássok szabadulását is kővel rögjén.

- Az, hogy igaz jelet kőrt, bizonyította abba vetett hitét, miszerint Izrael Istene megbízhatatlan teljesíti mindazt, amit megígért.

A remény gyálmálcse: a beteljesedés

A reményeségre vala tekintettel Rájháb állnként és állrámmal engedelmeskedett. A várakozás nagy boldogsággal álltá el. Mielőtt a kőek távoztak volna, azzal jutalmazták Rájhábót, hogy jávájhagyják kővel: "Én... letánnkel kezessék ánk ártetek..." (14. v.; 1. prot. ford.)

Az asszony

hite jutalmat nyer: a kőek megígértik, hogy ők lesznek a felelősök azért, ha egyetlen családtag is meghal. Am ők is hűségre biztatják Rájhábót, tudniillik, hogy ő és családja is tartásuk be a megállapodás rájuk vonatkozó részét: az engedelmesget.

Rájháb tehát

bizakodva engedi le a kőket egy kővel hűzának hűts falánál, biztonságos utat mutat nekik, rákérítázi ablakára a várás zsinárt, behívja családtagjait a házba, és tárelmesen, de boldogan várja Isten ágréteinek teljesedését. Ágy tudom elképzelni, hogy minál tábbszár pillantott rá az ablakon lávó várás zsinarra, annál inkább megerősített a reményeségben.

A remény

bekopogtatott az ajtón, és ez a reménytelen asszony beengedte, belekapaszkodott, és a szerint is állt.

A hetedik

napon Izrael utoljára kerálte meg a várost. Amint a falak leomlottak, a kő kőmet sietve teljesítette Jászú parancsát, és megmentette Rájháb és családja áldott. Miközben Jerikó állszes lakója meghalt, Rájháb és családja kegyelmet talált az árr előtt. Elnyerték reményeségük jutalmát: áldásban maradtak. Éz hit álltal nem vezett el Rájháb, a parázna nő, az engedetlennel együtt, befogadván a kőket bókességgel" (Zsid 11:31).

A fenti

Áldásom tőle, Ráihábot Izrael családjának teljes jogú tagjává fogadták, és hozzámehetett feleségül egy izraelita férfinhoz. Ezzel bekerült abba a nemzedékrendbe, amelyből nemcsak Dávid király, hanem maga Jézus - Ráiháb Megváltója - is származott. Ráiháb annak a három asszonynak az egyike, akiket feljegyeztek Jézus Krisztus nemzetségfájában (Mt 1:5-6).

Micsoda

utazás! A reményes lelkis útja Jerikába Kánaánba, parázna életmódjából a Megváltó elődei kőzében vezette őt! Isten országának ellenségeséből a menny megváltott gyermeke lett! A reménytelenségbe szállt parázna számára egy reményteljes út nyílt. A remény magva gyökeret vert szívében, a hit hatalmas fájává nőtt, és a szívbe fogadott reményesőrt nagyszerű jutalmat kapott.

Te vajon

hűségesen ragaszkodsz-e reményesőgedhez?

Á

Geoffrey G. Mbwana